

לילכי ברגמן ב"השבדית והאהבה"
הרוד לימד דודים

מלון, רחובות ראשיים, מופעי אמנות וכ"כ רים. ואם זוהי באמת כל המעצמה המטילה חיתתה על העולם, אין עובדה מזוהה מזו.

מעשה שדיים

תור מלכות שדיים הגיע. הן מולכות ע"תה בכיפה על בדי הקולנוע. נדמה כאילו כפה שד את במאי הקולנוע ומה שנחשב בשעתו כהעזה בולטת אינו היום אלא אביור חיוני לכל סרט המתכוון להיות מוצג גם בפני קהל. בשפע בלתי רגיל ניתן למצוא אתן לאחרונה על בדי תל-אביב, כשהסקנדינאבים, שהיו הראשונים למעשה השדוני, נותנים את הטון גם הפעם.

השבדית והאהבה (תמר, תל-אביב; שבדיה) הוא סיפור על השבדית וחוסר האהבה. אהבה אין אבל מין לא חסר. איזה מין מין זה? לצרפתיה הוא משמש כסמל מסחרי, לא-מריקאית תירוץ לביקור אצל הפסיכיאטר ולישראלית סעיף בתעודת הזהות. עבור השבדית זהו פשוט אמצעי תשלום. אפשר לקנות בו קפה, בקבוק בירה, טרמפ או גג ללילה.

החינוך מתחיל במשפחה. מה שיליבי הקטנה, שכמו רוב השבדים הידועים משפחה הוא ברגמן, לא יודעת על המין, מלמד אותה דוד טוב הנמצא תחת השפעת הבירה. לרוע המזל מתנגדים הוריה לחיינוך כזה בגיל כה צעיר (16), שולחים או תה למוסד בו היא לומדת כל מה ששכח הודו ללמד.

היא חוזרת הביתה. רק הדרך לגהינום רצופה כוונות טובות. הדרך לטשוקהולם רצופה בטרמפים, וכל טרמפ הוא שיעור נוסף בתורת הדודים. כשהיא מניעה ליעדה יש לה כבר נסיון לכללי עשיר בתורת המטבע העובר לסוחר בשבדיה.

מה שמפתיע לגבי השבדים הוא מוסר ההשכל: המין, כמו הפשע, אינו משתלם. לילכי הקטנה חוזרת למוסד להתחיל בס' בוב נוסף.

נערות לפאריס (זמיר, תל-אביב, זנ' מרק). הוא סרט חינוכי לצעירות בלבד. חבל שהניסיה למבוגרים בלבד.

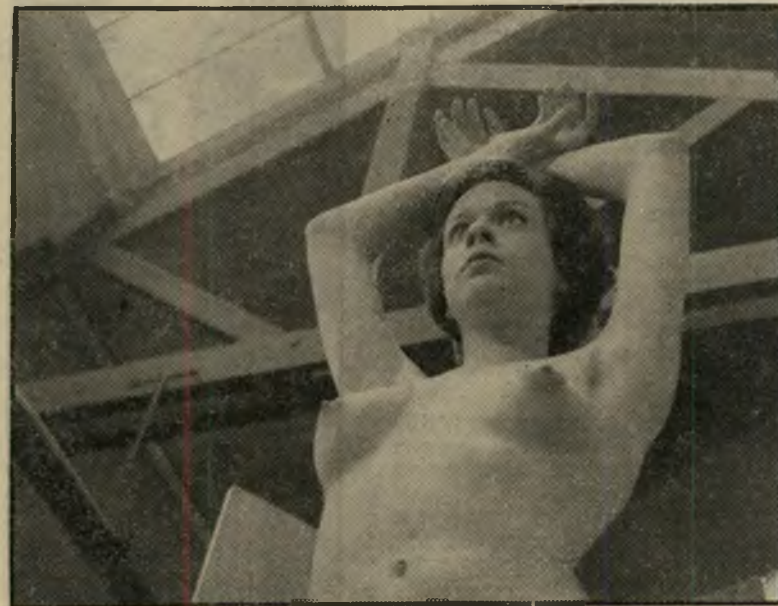
הקשב! מתריע הגל החדש הדוני. פאריס היא לא מה שאתן חושבות. פאריס היא אולי העיר העליונה ביותר בעולם, אבל ארבע המשיקות ממנה מתים מצער. מאכזבה מרעב. הומוסקסואלים מסחובבים ברחובות. זאבים שוכבים במיטות. כיפות אדומות נכנסות להריון. מכספות זקנות דורשות שכר-דירה. או בבקשה להפסיק לחלום על העיר הזאת. שבנה בבית. אחרת יקרה לכן בדיוק מה שקרה ללנה, ברברה ומאריאן — סטודנטיות שחזרות לאמנות שרצו להשתלם בפאריס.

מאריאן התחילה להביק מודעות. לנה התקבלה למכבסה ציבורית. וברברה ניצבה ערומה לפני כיתת-ציורים. שלושתן, על קיבה ריקה, חיפשו את האושר האבוד מן הבקר. עד תצות. מאריאן מצאה שדי, לנה — כושי, וברברה — הומוסקסואל. בשביל זה מוכרחים לנסוע לפאריס? במאי לאיזיני מטיף ציונות בטרט צונן: מה חסר למולדת — לסקנדינביה? ואז אורות ברברה, שלא היה לה מול בחיים, רק שדיים, את מוחדתה וחוזרת ל-מולדת. איכפת למישהו? כן. מדוע לא עשתה זאת בהתחלה?

וזה ממשע תחת פיקוחו המקצועי המכיר ויק של פרמינגר, מרתקים גם בקטעי המלל הארוכים שבטרט. אך אפילו הפקחים והעצמאים שבהם אינם מצליחים להפוך את ההמצאה והאישור לאתגר ולמרד.

זה תודר?

בתוככי רוסיה המזורה (מקסים, תל-אביב, ברית-המועצות — צרפת) היא יצירה מעליה מרחפת השאלה הגורלית: האמנם ככל האדם הרוסי? התשובה, הני תנת בצילומים הצבועים בצבעי האוגניום.

"נערות לפאריס"
דדי לי, ואני לא!

אינה מניחה מקום לספק: הרוסים הם מוזר, רים, מוזרים מאוד. הנה למשל הנודע המוסקבאי. במקום שמי צפים ממנו לבנות טילים, לטיס בחלל, להפגין למען קובה ולעקוב זה אחר זה, הוא מבלה בשיט על הוולגה, במומוטי אהבים בבריות שחיה מפוארות ובהאזנה לפואמות ליד פסלו של מאיקובסקי. במקום לעמוד בתור ללחם עומדים בתור למוזלי אום, ובמקום להתגייס לבנין צוללות אטור מיות, מתגייסים לבנות סכר בטיביר.

אולם לשיא המוזרות מתגלה רוסיה כא שר מתקרבות המצלמות לקולנויים. מתב רר שברפתות יש פרות ושחולבים אותן במחלבות השמליות; שבאווזיות יש איזים ובדירים יש חזירים. וזה עוד כלום לעומת התעשייה: לבתי החרושת יש ארובות ובי כבשנים בוערת אש ועוד כהנה וכהנה דברים מוזרים ומשונים המעוררים התפעלות, הערצה ותדהמה.

מה מותר לראות? זהו הסרט הרא שון בקופרודקציה סובייטית-צרפתית. ה רוסיים תרמו את הנוף, את החתיכות ואת העבודה. הצרפתים את השפה, הציונות ושלושה עתונאים שעובדת סירום ברוסיה משמשת תירוץ לכל וטרט. למרות הבדיחות המפוקפקות פה ועם, והמצבים הקוריים, אין זה אלא סרט תעמולה לתירות, בו מראים בדיוק מה שמותר לתירים לראות ברוסיה בסירור אינטוריסט: בתי

קולנוע

סרטים

המצאה לשוני

הסנט ימליין ויאשר (מוגרב, תל-אביב, רוג, חיפה; ארצות-הברית) נראה מכבט ראשון יצירה נועזת ותוקפנית המ' כחנת להסרת המסכה מעל פני אחד המוס' דות המכונים והמעצבים את גורל העולם — הסינאט של ארצות-הברית. כפי שבויים על ידי הנמרץ והפשטני שבבמאי הוליבוד, אוטו (אקסודוס) פרמינגר, מכיל סיפורו רבי-המכר והסנסציוני של אלן דרורי, את כל הסממנים העשויים לזעזע את הסבריים שנבחרים הם דמויות אצילות, מוסריות, אידיאליסטיות או חכמות.

הסרט טובב סביב מצב פוליטי דמיוני המפתה לערוך השוואות היסטוריות או לזהות דמויות ידועות בין גיבורי העלילה. קל לעשות זאת, שכן עיצוב הדמויות הן על ידי דרורי והן על ידי פרמינגר נעשה בצורה סטריאוטיפית מאוד. נשיא ארצות-הברית (פרנשוט טון) ממנה כשר-החוץ אחת בשם לפינגוויל (הנרי פוני דה) הידוע כליברלי בהשקפותיו. מינויו זקוק לאישור הסינאט.

הרוב שיש למפלגת הנשיא בסינאט עשוי לאשר את המינוי בקלות לולא התערבותו של הסנאטור הרומני קולי (צ'ארלס ליה טון), הנוטר לפינגוויל, איבה אישית, דר רש לחקרו בפני תת-ועדה של הסינאט, בה מואשם המיועד לתפקיד שרה-החוץ בפשע הגדול ביותר — קומנוניזם.

לפינגוויל מנסה להגן על עצמו בפני החעי, דה, מוסר עדות שקר. הוא מעמיד את הירי-

סגנית

מלכת המטבח

הישראלית

גב' בלנש נהן פגישה את מתכון השבוע:

שמחתי להודמנות שהוצעה לי להביא לקוראת המדור מעט מחויותי בשטח הבישול.

כי מי כמו עקרת בית יודעת שאכן חיות לא מופעות מוזמנות במלאכה זו.

התחרות על התואר "מלכת המטבח הישראלית" היה בה לגבי לא מעט מ' שום הוכחה כי הגיע הזמן להעניק לבי שול את המקום המיועד לו.

אך קודם שאתחיל, תרשו לי "וידוי" אישי קצר.

שני תחביבים לי: בישול ומוסיקה. לכאורה, צרוף מורה.

אך מחשבה שניה תכוח כי שני אלה — אמנות הם בפני עצמם. והרי כל אמנות, ביסודה, הריהו ענין של הר-מוניה.

אף שאין אמנות הבישול, כשאר אמ-נויות, בת אלמות, הרי מקום נכבד לה כ"בתלנין" מהנה ומענג לחיי היום יום.

הכנת תפריט לא רגיל, או במתכון מיוחד — מעניקה לי הרגשה אמיתית של יצירה והישג. ואלה מביאים לי עונג. אני מקוה כי תבצאי בהצעותי עניין.

מעדן בננות

הנה תוספת אקוטית אותה מגישה אני עם אורז תפוח, לכבש, תרגולת, או אורז (הכמויות ל-6 מנות):

- 6 בננות קשות בגודל בינוני.
- 2½ כפות מרגרינה נמסה.
- מלח.

קלפי את הבננות, שימי לתוך תבנית אפיה, או פאירקס משומן היטב, ברשי היטב כל בננה במברשת עם מרגרינה נמסה וזרי מלח. אפי בחום בינוני כ-15' 18' דקות, עד שיתרכך, צקי על הי בננות 1½ כוס רוטב קרי, רוטב זה הוא אחד האהובים עלי. והנה אופן הכנתו:

- 3 כפות מרגרינה.
- 1 בצל גדול קצוץ.
- 12 גרגרי כלפל.
- ½ כפית אגוז מוסקט מגורד (או נגויל, או גינג'ר).
- 2 עלי דפנה.
- 1½ כפות אבקת קרי.
- 3 כפות קמח.
- 2 כוסות מים רותחים.
- מלח לטעם.

המיסי את המרגרינה, טגני את הבלל עד שיהיה, הוסיפי את כל המצרכים ובחשי עד שהרוטב יעלה בועות, סני, צקי על הבננות כשהן פרוטות על פני אורז.

אשמח לשמוע את דעתך על הצעת.